

Mihail Sadoveanu - Opera literara

Scriitor cu o opera impresionanta prin vastitate, varietate si adancime, Mihail Sadoveanu se impune prin originalitatea creatiei, in care epicul se impleteste cu liricul si trecutul fuzioneaza cu prezentul. Inscris in traditia romaneasca a celei de a doua jumatati a secolului al XIX-lea, el dezvolta, in prima jumatate a secolului al XX-lea, proza de tip monumental si etnografic. Intreaga sa creatie este "un adevarat epos al miscarii poporului roman prin timp, cu obiceiurile, cu institutiile si credintele sale fundamentale" (Ovid Crohmalniceanu). In Discursul de receptie la Academia Romana, prozatorul se definea ca fiind continuatorul unor precursori precum Ion Neculce si Ion Creanga: "si in unul si in altul simtesc insa sufletul cel vesnic al neamului. si la unul si la altul gasesc caracterele specifice poporului nostru. [...] Aici e panteonul meu literar, simplu si rustic, fara podoabe ca natura, insa maret ca dansa".

Opera lui Sadoveanu configureaza un timp si un spatiu de recunoscut in elementele lor specifice. Daca Amintirile... lui Creanga sunt ancorate intr-un timp real, concret, scrierile lui Sadoveanu il introduc, cel mai adesea, pe cititor intr-un timp mitic. Prozatorul opune unei realitati imediate, reflectata in opera lui Slavici, unei lumi de tip permanent ca in Amintirile lui Creanga, un sat arhaic, stabilind contacte cu o civilizatie primara, convins de superioritatea ei structurala. Specificul universului sadovenian este un cadru arhaic-moldovenesc, mediind intre doua lumi: cea a trecutului, ce justifica "puternicul temperament liric" (Eugen Lovinescu) al scriitorului, definindu-l ca romantic, si lumea prezentului, investita cu attribute specifice.

Principalele teme ale operei sale sunt: viata satului si a targului, natura si istoria (izvorand dintr-o cunoastere profunda a specificului autohton, reliefand spatiul romanesc ca topos al unei spiritualitati complexe). Universul sadovenian este coerent si armonios, iar partile lui componente alcatuiesc un topos propriu.

Satul - proiectie in miniatura a Moldovei, surprins in momente diferite - are o umanitate specifica (ciobani - Baltagul, padurari - Venea o moara pe Siret, vanatori - tara de dincolo de negura, pescari - Nada Florilor si imparatia apelor, plutasi, prisacari s.a.).

Lumea satului este in general izolata de civilizatia moderna, ocupatiile exprimand si atitudinea de retragere a omului in mijlocul naturii ca urmare a impactului cu realitatile sociale ale inceputului de secol XX-lea. Fixata in tipare stravechi, dominata de respectul pentru lege, pentru datina, aceasta lume este prezentata in momente esentiale ale vietii (nastere, nunta, inmormantare); are obsesia adevarului (drumul Vitoriei si scena praznicului, povestirile scriitorului, romanul Nicoara Potcoava), are placerea povestirii, care reflecta, care se reflecta in ceremonialul limbajului (Baltagul, Hanu Ancutei, Fratii Jderi etc.); in fine, se afla in stransa legatura cu natura, pe care o cunoaste. Acumularea de povestiri, precum cele din Hanu Ancutei (1928), opera de maturitate a scriitorului, dezvaluie intreaga bogatie sufleteasca a acestei lumi. In "vremea petrecerilor" de la han (topos frecvent in creatia lui M. Sadoveanu), cand "conteneau cate un rastimp viersul lautarilor si porneau povestile", drumetii isi marturisesc zbuciumul, gandurile. Personajele au nume care indica indeletnicirea si categoria sociala careia ii apartin.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Personajele raman vii prin autenticul simtirii si al faptelor, prin trasaturile lor definitorii, cinstiti, curajosi, solidari in fata nedreptatilor, legati de pamantul Moldovei, ospitalieri, cu sufletul deschis, impresionand prin traiurile lor puternice.

Nu numai exprimarea, uneori stilizata, aminteste de influenta populara. Impresia e sporita de straiul inflorit al haiducului Haralambie, de zicerea cantecului de voinicie si "al mioarei" din fluier sau din cimpoi, de ritualul petrecerii si al povestirii.

Toate aceste povestiri, unice in felul lor, condensate si pline de mister, se topesc intr-o unitate compozitionala desavarsita (tehnica povestirii in rama), care face din M. Sadoveanu un urmas demn al lui Ion Neculce si Ion Creanga.

Targul este spatiul mohorat, lipsit de vitalitate, unde se petrec drame: monotonia si lipsa de perspectiva sunt ucigatoare. Ca si Balzac sau realistii rusi (Turgheniev, N. Tolstoi, A. P. Cehov), M. Sadoveanu fixeaza in tablouri triste si apasatoare aspecte ale vietii si neimplinirii imbogateste geografia scriitorului moldovean (Apa mortilor, Locul unde nu s-a intamplat nimic, Haia Sanis, Floare ofilita, insemnarile lui Neculai Manea). Destramarea sufleteasca este lenta, dar sigura. Desi evoca mai ales drame, tonul linistit inscrie in ordinea obisnuitului fapte narate, destramarea vechii lumi, patriarhale, fiind inevitabila. Slujbasi marunti, mestesugari, boieri fara vitalitate se misca intr-o lume a carei atmosfera sugereaza platitudine, cenusiul strivitor al existentei. Spatiul este inchis, lipsit de lumina si speranta, paralizant si ucigator, iar omul cade prada tristetii, insingurarii, suferintei.

Natura cuprinde teritoriul romanesc in diversitatea lui (muntele, vaile, codrii, ostroavele, Delta etc.). M. Sadoveanu are perceptia cosmica a universului, fiind "cel mai de seama poet descriptiv al literaturii noastre" (Tudor Vianu). Permanenta a operei sadoveniene, coordonata definitorie a unui univers literar, ea este perceputa in esenta ei, in aspectele eterne si nu accidentale, scriitorul fiind fascinat de unitatea in diversitate a acestei lumi surprinse in variate ipostaze.

tara de dincolo de negura (1926) se inscrie tematic aici, alaturi de *Valea Frumoasei*, *imparatia apelor*, *Aventura in lumea Dunarii*, *Nada Florilor*. Povestirea, mai mult o istorisire de vanatoare, reprezinta o modalitate de a patrunde intr-o lume si de a-i dezvalui tainele. Titlul volumului (*tara de dincolo de negura*) sugereaza ideea naturii ca lume, ca univers ("tara"), proiectie simbolica ce creeaza imaginea unei realitati existente dincolo de realitatea concreta; ea are legi proprii, poate fi cunoscuta, pescuitul, vanatoarea permit acest lucru. Drumul prin natura este un drum al cunoasterii (al initierii), caci presupune patrunderea in "zona fara de prihana a altei lumi". Scriitorul este un cunoscator al naturii vazute si redade dinlauntrul spatiului unde viata se plamadeste continuu, stand sub semnul permanentei.

"Este o corespondenta armonica intre toata alcatuirea mea sufleteasca si minunile vii si etern schimbatoare care mi se arata", marturisea scriitorul. Pescuitul si vanatoarea il apropie pe om de natura, dandu-i satisfactia regasirii de sine si a descoperirii altei vietii. O taina fara sfarsit, la care omul ia parte, indeamna la intoarcerea la o civilizatie de tip arhaic, dand fiintei sentimentul participarii la o ordine sacra. Comuniunea